

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Gajdziokové a soudců Mgr. Jiřího Němce a JUDr. Pavla Příhody v právní věci žalobkyně **Pojišťovna Patricie a. s.**, se sídlem v Praze 1, Spálená 75/16, identifikační číslo osoby 61859869, zastoupené Mgr. Robertem Němcem, LL.M., advokátem se sídlem v Praze 1, Jáchymova 26/2, za účasti E. S. narozené , bytem v , zastoupené Mgr. Tomášem Machurkem, advokátem se sídlem v Brně, Jakubská 121/1, o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 26 C 14/2019, o dovolání účastnice proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2020, č. j. 29 Co 444/2019-145, t a k t o :

- I. Dovolání se **odmítá**.
- II. Žádná z účastnic **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 20. 6. 2019, č. j. 26 C 14/2019-82, zamítl žalobu, aby soud nahradil rozsudkem v plném rozsahu nálezný Finančního arbitra ze dne 15. 10. 2018, č. j. , a rozhodnutí o námitkách ze dne 26. 11. 2018, č. j. , tak, že výrok I. citovaného nálezu Finančního arbitra se mění tak, že se návrh zamítá, výrok IV. citovaného nálezu Finančního arbitra se mění tak, že sankce ve výši 15 000 Kč se ruší a Česká republika je povinna vrátit žalobkyni částku 15 000 Kč, a účastnice je povinna zaplatit žalobkyni částku 10,38 Kč (výrok I.), odmítl návrh účastnice, aby soud uložil žalobkyni zaplatit účastnici 90 900 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení a tím nahradil citovaný nálezný Finančního arbitra (výrok II.), a rozhodl o nákladech řízení (výrok III.).

Městský soud v Praze v záhlaví označeným usnesením k odvolání obou účastnic připustil zpětvzetí žaloby, zrušil rozsudek soudu prvního stupně a řízení zastavil (první výrok) a rozhodl o nákladech řízení (druhý výrok).

Proti usnesení odvolacího soudu (v rozsahu prvního výroku) podala účastnice dovolání, v němž co do přípustnosti uvádí, že napadené rozhodnutí závisí na otázkách práva, které nebyly v rozhodování odvolacího soudu dosud řešeny. Dovolatelka odvolacímu soudu vytýká nesprávné právní posouzení věci a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále též jen „o. s. ř.“), není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí,

jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Z ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. vyplývá, že v dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh).

Dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. pro řešení otázky, „jaký je správný postup soudu podle části páté občanského soudního řádu v kontextu ustanovení § 250j o. s. ř.“, neboť odvolací soud na řešení této otázky své rozhodnutí nezaložil. Odvolací soud se správným postupem soudu v řízení podle části páté občanského soudního řádu nezabýval, jelikož řízení po zpětvzetí žaloby zastavil bez rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 53/2013 (jež je veřejnosti - stejně jako ostatní uváděná rozhodnutí Nejvyššího soudu - k dispozici in www.nsoud.cz), zdůraznil, že dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., jestliže dovolatel jako důvod jeho přípustnosti předestírá dovolacímu soudu k řešení otázku hmotného nebo procesního práva, na niž rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí (shodně srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2376/2013). Vytyká-li přitom dovolatelka uvedenou námitkou také nesprávný postup soudu prvního stupně, pro posouzení přípustnosti dovolání jako mimořádného opravného prostředku proti rozhodnutí odvolacího soudu je taková námitka nevýznamná. V projednávané věci byl navíc rozsudek soudu prvního stupně napadeným rozhodnutím zrušen a jeho případné nesprávné právní posouzení je tak irelevantní i z tohoto důvodu.

Dovolání je podle dovolatelky dále přípustné pro řešení otázky, „zda může být argumentem pro nedostatek vážných důvodů podle ustanovení § 222a odst. 2 o. s. ř. samotná skutečnost, že účastník řízení nepodal žalobu“.

Jak Nejvyšší soud vyložil např. v usnesení ze dne 24. 11. 2011, sp. zn. 21 Cdo 73/2010, vážné důvody, které opodstatňují nesouhlas se zpětvzetím žaloby, zpravidla spočívají v tom, že žalovaný nebo jiný účastník řízení má právní nebo jiný (morální, procesně ekonomický apod.) zájem na tom, aby o žalobě bylo meritorně rozhodnuto. Vážný důvod k nesouhlasu se zpětvzetím žaloby má žalovaný v řízení, které může být zahájeno i bez návrhu (§ 81 o. s. ř.) nebo které mohlo být zahájeno i na jeho návrh (například v řízení o vypořádání společného jmění manželů), nebo zejména také tehdy, jestliže dokazování ve věci postoupilo tak daleko, že lze očekávat rozhodnutí soudu a žalobce se zpětvzetím žaloby snaží zmařit vydání již očekávaného a pro něj nepříznivého rozhodnutí, vše za předpokladu, že nedošlo k platnému mimosoudnímu vyřešení věci dohodou účastníků. Zákon nikterak neurčuje hlediska, z nichž by měl soud vycházet při zkoumání vážnosti důvodů vedoucích druhého účastníka k nesouhlasu se zpětvzetím žaloby. Rozhodující budou vždy okolnosti konkrétního případu a povaha uplatněného nároku, která především určí, zda budou přicházet v úvahu spíše subjektivní nebo spíše objektivní hlediska (srov. též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2149/2014).

Dle rozhodovací praxe Nejvyššího soudu přitom dovolací soud může úvahu nalézacího soudu o tom, co jsou „vážné důvody“ pro nesouhlas se zpětvzetím návrhu na zahájení řízení, zpochybnit jen v případě, je-li zjevně nepřiměřená (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu

ze dne 24. 5. 2005, sp. zn. 22 Cdo 646/2005, ze dne 19. 12. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5099/2016, či ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 22 Cdo 3189/2018).

V projednávané věci odvolací soud nepovažoval důvody nesouhlasu se zpětvzetím žaloby uvedené účastnicí za vážné, neboť účastnicí v řízení před Finančním arbitrem požadovaná částka 90 900 Kč z titulu bezdůvodného obohacení nebyla předmětem řízení vymezeným žalobou (srov. body 14. - 15. napadeného rozhodnutí). Odvolací soud (jakož i soud prvního stupně) by tak o požadavku účastnice nemohl meritorně rozhodnout ani v případě, kdyby žaloba nebyla vzata zpět a řízení nebylo zastaveno. Jelikož Nejvyšší soud úvahu odvolacího soudu ve smyslu výše předestřené rozhodovací praxe dovolacího soudu zjevně nepřiměřenou neshledal, přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. nezakládá ani druhá dovolatelkou formulovaná otázka.

Namítá-li dovolatelka, že odvolací soud se nedostatečně vypořádal s jejími námitkami, uplatňuje tím ve skutečnosti vadu řízení. Ta však sama o sobě není způsobilým dovolacím důvodem; k její případné existenci by mohl dovolací soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.) jen v případě přípustného dovolání, což v projednávané věci není naplněno. Tvzení dovolatelky o vadě řízení nezahrnuje žádnou odvolacím soudem řešenou otázku procesního práva, která by splňovala předpoklady vymezené ustanovením § 237 o. s. ř., přípustnost dovolání tudíž založit nemůže, i kdyby se soudy nižších stupňů procesního pochybení dopustily (srov. shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2014, sp. zn. 32 Cdo 14/2014, ze dne 29. 7. 2014, sp. zn. 32 Cdo 842/2014, ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 32 Cdo 1254/2014, a ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. 32 Cdo 1145/2015).

Nejvyšší soud proto dovolání podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl jako nepřipustné.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (srov. ustanovení § 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 24. 6. 2020

JUDr. Hana Gajdzioková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Monika Jeřábková